PSALMUL 109

1. [1]Dumnezeul slavei mele,
Doamne, Doamne, nu tăcea,
[2]căci vrăjmașii mei spre
mine
au deschis o gură rea
și cu limbă mincinoasă
iar sunt clevetit de ei,
[3]mă-nconjoară cu batjocuri,
mă lovesc făr’ de temei.

2. [4]Pe când eu le-arăt iubire,
ei îmi sunt mereu vrăjmași
— dar alerg la rugăciune —
și Tu, Doamne, nu mă lași.
[5]Ei mi-ntorc rău pentru bine,
ură pentru că-i iubesc...
[6]Pe vrăjmașul meu Tu pune-l
rob la cei ce-l asupresc,

3. fă să-i stea mereu de-a dreapta
un pârâș ne-nduplecat,
7când va sta la judecată,
el să fie vinovat.
Rugăciunea lui urâtă
fie ca păcatul rău,
8fie-i zilele puține,
să ia altul locul său.

4. [9]Să-i rămână-orfani copiii
și nevasta fără soț,
[10]fiii lui să-i pribegească,
cerșetori prin lume toți.
Cerce-și pâinea lor departe
duși din spartul lor cămin,
[11]stăpânească-l creditorii,
jefuiască-l cel străin.

5. [12]Nimenea să nu-l ajute,
nu mai placă nimănui
și-n veac nimenea să n-aibă
milă de orfanii lui.
[13]Toți urmașii lui să fie
nimiciți... și fiii lor,
numele să li se șteargă
din tot neamul următor.

6. [14]A părinților lui vină
neiertată-n veci să stea
și neșters să stea păcatul
cel făcut de mama sa.
[15]DOMNU-n veac să-i aibă-n
față
ca să-i nimicească-n veac,
[16]pentru c-a uitat să aibă
îndurarea spre sărac,

7. fiindc-a prigonit pe omul
cel fără noroc, lipsit,
pân-acolo să omoare
om cu sufletul zdrobit...
17Îi plăcea mereu blestemul
—
cadă-n capul lui mișel!
N-a vrut binecuvântarea —
depărtează-se de el!

8. [18]Se îmbracă cu blestemul
cum se-mbracă cu-o manta,
el îi umple ca o apă,
pe deplin, ființa sa.
[19]De aceea-n veci blestemul
să-i slujească de veșmânt
și de brâu încins pe dânsul
totdeauna pe pământ.

9. [20]Asta fie de la DOMNUL
plata la vrăjmașii mei
și la câți vorbesc cu ură
despre mine printre ei...
[21]Însă pentru mine, DOAMNE,
Tu cu milă să lucrezi,
pentru Numele Tău mare
să mă scapi, să mă veghezi!

10. Tu ești plin de bunătate,
izbăvește-mă din greu!
[22]Sunt nenorocit... rănită-i
inima-n lăuntrul meu.
[23]Pier ca umbra care trece...,
ca lăcusta-s izgonit,
[24]mi-au slăbit genunchii-n
posturi,
trupul meu e-ntreg sleit.

11. [25]Am ajuns de-ocara celor
care groapa mea o sap',
chiar și ei, privind la mine,
clatină și dau din cap...
[26]DOAMNE,-ajută-mă Tu,
Doamne,
scapă-mă în mila Ta,
[27]ei să știe c-a Ta mână-i,
DOAMNE, Tu-ai lucrat așa!

12. [28]Și, măcar că ei blesteamă,
Tu să binecuvântezi
și, măcar că vin în contra-mi,
vor cădea, căci Tu veghezi.
[29]Fă-mi vrăjmașul să se-mbrace
cu ocara ce mi-o vrea,
cu rușine să-l acoperi
cum l-acoperă-o manta.

13. [30]Și cu gura mea pe DOMNUL
eu nespus Îl voi slăvi
și în mijlocul mulțimii
pururea-L voi preamări.
[31]Căci El totdeauna-n dreapta
celuia sărac va sta,
ca să-l scape de oricine
l-ar lovi și apăsa!